

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Må jeg til det første om sikkerhedssituationen og Sikkerhedsrådet i marts sige: Det ved vi jo ikke, der blev jo ikke stemt. Den sidste resolution var derimod fra december 2002, og da blev der stemt 15-0, Syrien inklusive, for en resolution, som gav den sidste chance. Der kom ikke nogen yderligere resolution, og derfor er grundlaget stærkere end det, man lavede i 1998, hvor man ikke havde en sådan sidste chance-resolution.

Må jeg minde om, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre gik i krig i Kosovo i 1999 fuldstændig uden et FN-mandat. Vi støttede det, jeg anklager dem ikke – jeg er bare lidt træt af den her dobbeltmoral. Og når jeg så hører det socialdemokratiske medlem tale om en ulovlig krig, og at det må man overhovedet ikke, så mener jeg altså ikke, den her er ulovlig.

Jeg har altid sagt, at jeg synes, at det var fint, at Vietnam gik ind i Cambodja og stoppede Pol Pots myrderier. Men det var jo ulovligt. Skulle vi så smide Vietnam ud igen og sætte Pol Pot ind igen? Af og til er man jo i den situation, at man er nødt til at handle. Og jeg ved da også, at Socialdemokratiet er indstillet på at handle i Darfur, hvis det er nødvendigt – også uden om en sikkerhedsrådsresolution. Så jeg synes ikke, man skal gøre det her til en bibel, men vi mener altså stadig væk, at mandatatet var stærkere end i 2003.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jamen så kan jeg måske benytte lejligheden til at gentage mit spørgsmål om lejrflýtningen, ikke sandt, og så måske lige tilføje, at omkring intervention også uden FN-mandat vedkender vi os, at det kan være nødvendigt i givne situationer, til eksempel typisk når der er tale om en humanitær katastrofe. Men vi mener absolut ikke, den er gangbar i Iraksagen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, men det mente man altså i 1998, og man kan jo skifte holdning, når man kommer ud af regeringen. Det gjorde vi bare ikke. Vi havde samme holdning både i og uden for regeringen, men sådan er der forskel på folk.

Overvejelserne før marts 2007: Ja, jeg bekræfter, at de overvejelser startede med, at udenrigsminister Zebari og statsminister al-Maliki ved to forskellige lejligheder omkring den 1. december

talte med mig om, hvad de havde behov for, og hvad de ønskede af Danmark bagefter.

Så lejrskiftet: Når der går den tid mellem disse samtaler og marts, som hr. Kaalund påpeger, er det jo, fordi der skal ske en koordinering med briterne selvfølgelig, som også reducerer, og der skal ske en koordinering med irakerne af overtagelsen af sikkerheden, og det tager jo sin tid. Briterne har jo også reduceret, selv om man er rykket over i den anden base. Så de samme overvejelser har briterne gjort, og de fandt, at den anden base var bedre egnet.

Jeg er ikke militæreksport – og det er så forsvarsministeren, der skal tage vare på det – men det har man altså vurderet. Vores overvejelser ligger der, at det selvfølgelig skal koordineres grundigt med vores partnere, og man skal ikke bare træffe sin egen beslutning uden hensyn til dem, man arbejder sammen med. Det var derfor, vi koordinerede.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, der er meget deja-vu over den her diskussion. Men der er ét punkt, jeg i hvert fald synes vi trænger til at få en lidt større afklaring på. Det er den der hjemmestrikkede forklaring, som den danske regering hele tiden har hævdet at man gik ind i Irakkrigen på, hvor man siger, at det her ikke var et spørgsmål om masseødelæggelsesvåben, ikke var et spørgsmål om et regimeskift, men at det var et spørgsmål om, at Saddam Hussein ikke overholdt tidligere FN-resolutioner.

Det er jo sådan, at der altid må være en vis proportionalitet mellem en brøde og så den straf, man kører frem med. Vil ministeren ikke indrømme, at det jo er fuldstændig absurd, at der skal dø en halv million civile irakere, der skal være flere millioner irakiske flygtninge, der skal være totalt kaos i landet, fordi Saddam Hussein ikke overholdt en FN-resolution, og at forholdet mellem, hvad der er brøden, og hvad der konsekvensen, er fuldstændig ude af proportioner?

Eller sagt lidt anderledes: Det er jo ikke første gang, at der er et land, der ikke overholder en FN-resolution. Israel har overtrådt adskillige FN-resolutioner. Vil ministeren mene, at man skal reagere over for Israel, ved at man går i krig, og at flere hundrede tusinde civile israelere skal dø, fordi den israelske regering ikke overholder en FN-resolution? Det er jo direkte ond-